

The Miraculous Pitcher

Text adapted from
Nathaniel Hawthorne

Long, long ago, a good man and his wife lived in a little cottage on a hilltop. Their names were Philemon and Baucis. They were old and very poor, and they worked hard to earn their living, but they were happy all day long and they loved one another dearly.

They lived on their hilltop looking after their small garden and their beehives and tending their cow. They seldom had anything more to eat than bread and milk and vegetables, with sometimes a little honey from their beehives, or a few ripe pears or apples from the garden.

They were two of the kindest old people in the world, and would gladly have gone without their dinner any day rather than refuse a slice of bread or a cupful of milk to any hungry traveler who might stop at their cottage.

A beautiful village lay in the valley below the hilltop where the cottage of Philemon and Baucis stood. The valley, shaped like a bowl, was fertile with green meadows, gardens and orchards. But, sad to say, the people living in this pleasant fertile valley were selfish and hardhearted, with never a thought of pity or kindness for the friendless or needy.

These villagers taught their children to be just as unkind as they were. They kept large fierce dogs, and whenever unfortunate strangers appeared in the village, the dogs would rush out barking and snarling at them. The children, too, were encouraged to run after them pelting them with stones and jeering at their shabby clothes.

What made it even worse was that if the strangers were rich people attended by servants, the villagers would be extra polite and would bow and scrape before them.

Urciorul fermecat

Adaptare după
Nathaniel Hawthorne

Demult, tare demult, un om de treabă locuia, împreună cu nevasta lui, într-o căsuță pe un deal. Bărbatul se numea Filemon, iar pe femeie o chema Baucis. Erau bătrâni și foarte săraci și munceau din greu ca să-și câștige traiul de zi cu zi, dar erau fericiți cât era ziulica de lungă și se iubeau tare mult unul pe celălalt.

Ei trăiau pe dealul acela ocupându-se de mica lor grădină și de stupii de albine, având grijă totodată și de vaca lor. Arareori se întâmpla să aibă altceva la masă decât pâine, lapte și zarzavaturi, iar câteodată mai aveau și puțină miere de la stupi sau câteva pere sau mere coapte din grădină.

Cei doi erau printre cei mai cumsecade bătrânei din lume și oricând s-ar fi lipsit bucuroși de bucatele lor decât să refuze o bucată de pâine sau o cană cu lapte oricărui drumeț înfometat care s-ar fi oprit la căsuța lor.

În valea de la poalele dealului pe care se afla căsuța lui Filemon și a lui Baucis se întindea o frumusețe de sat. Valea, adâncită întocmai ca o strachină, era mănoasă, cu pășuni verzi, grădini și livezi. Dar, din păcate, oamenii care trăiau în această vale încântătoare și fertilă erau egoiști și răi la suflet, și n-ar fi arătat niciodată milă sau bunăvoință față de cei lipsiți de prieteni sau aflați la nevoie.

Sătenii își învățau odraslele să fie la fel de rele ca și ei. Aveau câini mari și feroși și, de câte ori apăreau prin sat pribegi nefericiți, câinii le ieșeau degrabă în întâmpinare, lătrând și mârâind la ei. Iar copiii, la rândul lor, erau îndemnați să alerge după străini și să arunce cu pietre după ei, bătându-și joc de straiele lor ponosite.

Și mai de neiertat era faptul că, dacă străinii cu pricina erau bogați însoțiți de slujitori, sătenii se întreceau cu bunăvoința și se umileau peste măsură în fața lor.

If the children happened to be rude to these wealthy visitors, they had their ears boxed. As for the dogs, if a single dog dared so much as to growl at anyone who was rich, that dog was beaten and tied up without any supper.

One evening, Philemon and Baucis were sitting on a bench outside their doorway, talking quietly about their garden and enjoying the sunset.

Suddenly they were interrupted by the shouts of children and the angry barking of dogs in the village. The noise grew louder and louder until Philemon and Baucis could hardly hear each other speak.

"I have never heard the dogs bark so savagely," said Baucis.

"Nor the children shout so rudely," answered old Philemon.

They sat shaking their heads sorrowfully as the noise came nearer and nearer until they saw two strangers coming along the road on foot. Both travelers were very plainly dressed and looked as if they had no money for food or a night's lodging. Close behind them came the fierce dogs snarling at their heels and a little farther off ran a crowd of children who screamed shrilly and flung stones at the strangers.

"Good wife," said Philemon to Baucis, "I will go to meet these poor people while you prepare something for them to eat. Perhaps they feel too heavyhearted to climb the hill."

And he hastened forward, saying heartily, "Welcome, strangers! Welcome!"

"Thank you," answered the younger of the two travelers. "Yours is a kind welcome, very different from the one we just got in the village."

Philemon took a good look at him and his companion. The younger of the two strangers was slim and dressed in an odd kind of way. Though the evening was mild, he wore his cloak wrapped tightly about him. He had a cap on with a brim that stuck out over his ears.

There was something queer, too, about his shoes, but as it was growing dark, Philemon could not see exactly what they were like.

Another thing struck Philemon. The younger stranger was so wonderfully light and active that it seemed as if his feet sometimes rose from the ground of their own accord and could be kept on the ground only with difficulty. He carried, besides, a staff which was the oddest Philemon had ever seen. It was made of wood and had a little pair of wings near the tip. Two snakes carved in wood were twisting around the staff and these were so finely made that the old man almost thought he could see them wriggling.

Dacă se întâmpla ca odraslele lor să se poarte necuviincios cu acești musafiri înstăriți, se alegeau cu o papară zdravănă. Cât despre câini, dacă vreunul din ei îndrăzneă fie și numai să mârâie la orice bogătaș, era bătut și legat, fără să mai primească ceva de mâncare.

Într-o seară, Filemon și Baucis stăteau pe băncuța din fața casei, vorbind molcom despre grădina lor și bucurându-se de asfințitul soarelui.

Deodată ei fură întrerupți de strigăte de copii și de lătrăturile furioase ale câinilor din sat. Zgomotul se înțeți tot mai mult până când Filemon și Baucis abia se mai puteau auzi unul pe celălalt.

— Niciodată nu i-am auzit pe câini lătrând cu atâta sălbăcie, spuse Baucis.

— Nici pe copii să țipe cu atâta răutate, răspunse bătrânul Filemon.

Cei doi clătinău din cap cu tristețe pe măsură ce hărmălaia se apropia tot mai mult, până când văzură doi străini apropiindu-se pe drum. Amândoi drumeții erau îmbrăcați simplu și, după cum arătau, parcă n-ar fi avut cu ce să plătească demâncarea sau dormitul peste noapte. În urma lor veneau mârâind câinii feroși și, ceva mai în spate, alerga o ceată de copii care făceau mare zarvă și aruncau cu pietre în străini.

— Draga mea, îi spuse Filemon soției sale, eu mă duc să-i întâmpin pe acești bieți oameni până când tu le pregătești ceva de mâncare. Poate că se simt prea îndurerăți ca să mai urce dealul până aici.

După care se grăbi să le iasă în cale, spunându-le din toată inima:

— Bun venit, oameni buni! Bun venit!

— Mulțumim, răspunse cel mai tânăr dintre cei doi drumeți. Primirea ta e plină de bunăvoință, spre deosebire de cea de care tocmai am avut parte în sat.

Filemon se uită cu băgare de seamă la drumeț și la însoțitorul său. Cel mai tânăr dintre cei doi străini era zvelt și îmbrăcat neobișnuit. Deși era o seară plăcută, avea mantaua strâns înfășurată pe trup. Pe cap avea o tichie ale cărei margini îi acopereau urechile.

Și încălțările lui aveau ceva ciudat, dar, pentru că se făcuse întuneric, Filemon n-a putut să vadă bine cum erau anume.

Și încă un lucru l-a uimit pe Filemon. Străinul cel tânăr era atât de ușor și de plin de viață, încât ai fi zis că uneori picioarele i se ridicau de la pământ de capul lor și nu puteau fi ținute lipite de pământ decât cu mare greutate. Pe lângă asta, avea cel mai ciudat toiag pe care-l văzuse vreodată Filemon. Era făcut din lemn și, la partea de sus, avea o pereche de aripioare. Doi șerpi ciopliți în lemn se încolăceau de-a lungul toiagului și erau lucrați cu atâta măiestrie, încât bătrânului mai că i s-a părut că-i vede mișcându-se.

“A good dog. One that will bark at people and drive them away. One that will be no trouble to keep and won’t expect to be fed. One that has no fleas and is neat in his habits. One that will obey me when I speak to him. In short, a good dog,” said the wizard.

“Such a dog is hard to find,” returned the glass-blower, who was busy making a blue glass flower pot with a pink glass rosebush in it, having green glass leaves and yellow glass roses.

— Un câine bun. Unul care să latre la oameni și să-i gonească. Unul care să nu fie greu de întreținut și să nu se aștepte să fie hrănit. Unul care să nu aibă purici și obiceiuri nelalocul lor. Unul care să mi se supună atunci când îi vorbesc. Pe scurt, un câine bun, spuse vrăjitorul.

— Un asemenea câine e greu de găsit, răspunse sticlarul, care tocmai atunci făcea o vază de flori din sticlă albastră, cu o tufă de trandafiri roz în ea, ornată cu frunze verzi și trandafiri galbeni din sticlă.

The wizard watched him thoughtfully.

"Why cannot you blow me a dog out of glass?" he asked, presently.

"I can," declared the glass-blower; "but it would not bark at people, you know."

"Oh, I'll fix that easily enough," replied the other. "If I could not make a glass dog bark I would be a mighty poor wizard."

"Very well; if you can use a glass dog I'll be pleased to blow one for you. Only, you must pay for my work."

"Certainly," agreed the wizard. "But I have none of that horrid stuff you call money. You must take some of my wares in exchange."

The glass-blower considered the matter for a moment.

"Could you give me something to cure my rheumatism?" he asked.

"Oh, yes; easily."

"Then it's a bargain. I'll start the dog at once. What color of glass shall I use?"

"Pink is a pretty color," said the wizard, "and it's unusual for a dog, isn't it?"

"Very," answered the glass-blower; "but it shall be pink."

So the wizard went back to his studies and the glass-blower began to make the dog.

Next morning he entered the wizard's room with the glass dog under his arm and set it carefully upon the table. It was a beautiful pink in color, with a fine coat of spun glass, and about its neck was twisted a blue glass ribbon. Its eyes were specks of black glass and sparkled intelligently, as do many of the glass eyes worn by men.

The wizard expressed himself pleased with the glass-blower's skill and at once handed him a small vial.

"This will cure your rheumatism," he said.

"But the vial is empty!" protested the glass-blower.

"Oh, no; there is one drop of liquid in it," was the wizard's reply.

"Will one drop cure my rheumatism?" inquired the glass-blower, in wonder.

"Most certainly. That is a marvelous remedy. The one drop contained in the vial will cure instantly any kind of disease ever known to humanity. Therefore it is especially good for rheumatism. But guard it well, for it is the only drop of its kind in the world, and I've forgotten the recipe."

"Thank you," said the glass-blower, and went back to his room.

Vrăjitorul îl privea cu băgare de seamă.

— N-ai putea să-mi faci un câine din sticlă? întrebă el fără să stea mult pe gânduri.

— Ba aş putea, spuse sticlarul, dar să ştii că n-o să latre la oameni.

— O, de asta mă voi ocupa eu, replică celălalt. Dacă n-aş fi în stare să fac un câine din sticlă să latre, aş fi un vrăjitor tare nepriceput.

— Prea bine; dacă ai trebuinţă de un câine de sticlă, voi fi încântat să-ţi fac unul. Numai că munca mea va trebui răsplătită.

— Fără doar şi poate, fu de acord vrăjitorul. Dar eu sunt complet lipsit de ches-
tiile ale îngrozitoare pe care voi le numiţi bani. Trebuie să primeşti în schimb ceva
din ceea ce am.

Sticlarul se gândi la propunere preţ de o clipă.

— Ai putea să-mi dai ceva care să mă vindece de reumatism? întrebă el.

— O, da, cu uşurinţă.

— Atunci, ne-am înţeles. O să încep lucrul la câine de îndată. Ce culoare vrei să
aibă sticla pe care o voi folosi?

— Rozul e o culoare drăguţă, spuse vrăjitorul, şi este neobişnuită pentru un câine,
nu-i aşa?

— Foarte neobişnuită, răspunse sticlarul, dar o să fie roz.

Aşa că vrăjitorul se întoarse la studiile sale, iar sticlarul începu lucrul la câine.

A doua zi de dimineaţă el intră în camera vrăjitorului cu câinele din sticlă la
subsuoară şi îl aşeză cu grijă pe masă. Avea o minunată culoare roz şi un înveliș fin
din fibră de sticlă, iar la gât avea răsucită o panglică din sticlă albastră. Ochiul lui erau
două pete din sticlă neagră şi scânteiau inteligent, aşa cum se întâmplă cu mulţi ochi
din sticlă purtaţi de oameni.

Vrăjitorul se arătă încântat de priceperea sticlarului şi îi dădu imediat un borcănaş.

— Asta o să te lecuiească de reumatism, spuse el.

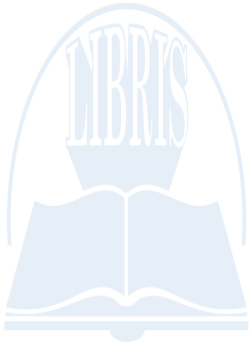
— Dar borcănaşul e gol! protestă sticlarul.

— O, nu, înăuntru e un strop de lichid, răspunse vrăjitorul.

— Şi o să-mi vindece picătura aia reumatismul? întrebă sticlarul minunându-se.

— Fără doar şi poate. Este un leac minunat. Picătura din borcan va vindeca într-
o clipită orice boală cunoscută vreodată de omenire. Prin urmare, este deosebit de
bună pentru reumatism. Dar păzeşte-o bine, fiindcă este singura picătură de acest
fel din lume şi am uitat reţeta.

— Îţi mulţumesc, spuse sticlarul, şi se întoarse în camera lui.

Tabel of contents

The Miraculous Pitcher (Nathaniel Hawthorne)	4
Pandora's Box (Nathaniel Hawthorne)	22
The Glass Dog (L. Frank Baum)	36
A Kidnapped Santa Claus (L. Frank Baum)	58
The Box of Robbers (L. Frank Baum)	84

Cuprins

Urciorul fermecat (Nathaniel Hawthorne)	5
Cutia Pandorei (Nathaniel Hawthorne)	23
Câinele de sticlă (L. Frank Baum)	37
Moș Crăciun a fost răpit! (L. Frank Baum)	59
Tâlharii din cufăr (L. Frank Baum)	85